

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie K. S.
skazanego z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 marca 2022 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez jego obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną oraz obciążyć
skazanego K. S. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. -
Kancelaria Adwokacka w P. kwotę 442,80 zł (czterysta
czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), obejmującą 23 %
VAT, tytułem opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

K. S. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 2 kwietnia 2019 r. do 1 października 2019 r. w P., w krótkich
odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc uprzedzony o

odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie, kilkakrotnie zeznawał nieprawdę co do okoliczności mających służyć za dowód w postępowaniu karnym, tj.:

- w dniu 2 kwietnia 2019 r. przed prokuratorem w postępowaniu przygotowawczym nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w P. pod sygn. PR 2 Ds.(...),
- w dniu 4 kwietnia 2019 r. przed funkcjonariuszem Policji w postępowaniu przygotowawczym nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w P. pod sygn. PR 2 Ds.(...),
- w dniu 8 maja 2019 r. przed funkcjonariuszem Policji w postępowaniu przygotowawczym nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w P. pod sygn. 2 PR Ds. (...)
- w dniu 1 października 2019 r. przed Sądem Rejonowym w P. w postępowaniu sądowym sygn. II K (...),

wskazując, iż substancje zabronione przez ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jak również kurtka, w której je ujawniono należą do niego, podczas gdy ww.. substancje stanowiące 3-MMC o wadze 0,68 grama netto i 4- CMC o wadze 1,22 grama netto wymienione w wykazie substancji psychotropowych, grupa I-P stanowiącym załącznik nr 1 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2019 r., należały do innej ustalonej osoby, co do której prowadzono odrębne postępowanie,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 9 marca 2021 r. uznał oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzuconego mu przestępstwa i na podstawie art. 233 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. S. z urzędu oraz zwolnił go z obowiązku zwrotu wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa i od uiszczenia opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. S. z art. 233 § 1 k.k., w sytuacji, gdy oskarżony

nie złożył fałszywych zeznań po uprzedzeniu go o odpowiedzialności karnej w razie fałszywego zeznania,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, że skoro oskarżony nie wiedział w której kieszeni kurtki znajdują się substancje psychotropowe i zapomniał zabrać swojej kurtki odbierając samochód na drugi dzień po imprezie u A. U., tym bardziej, że w/w odwołała swoje zeznania co do przynależności przedmiotowej kurtki mówiąc, że się pomyliła,
3. rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w rozmiarze 3 lat, w stosunku do stopnia jego zawinienia (przy przyjęciu jego winy).

Opierając się na przytoczonych wyżej zarzutach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. S. od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa lub ewentualnie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 8 czerwca 2021 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczoną w punkcie 1 wobec oskarżonego K. S. karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy, zaś w pozostałej części wyrok ten utrzymał w mocy. Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz zwolnił go od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje i zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok sądu odwoławczego zaskarżył kasacją obrońca skazanego zarzucając mu *„rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść wyroku, a w szczególności:*

1. *art. 233 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, że skazany K. S. swoim działaniem wypełnił dyspozycję art. 233 § 1 k.k.,*
2. *art. 4, 7, 457 § 3, 410 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. z powodu nieuwzględnienia całokształtu dowodów ujawnionych w sprawie przy jednoczesnym zdyskwalifikowaniu zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi*

Okręgowemu w P., jako sądowi odwoławczemu i o zasądzenie obrońcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r. w sprawie SK 66/19.”

Podnosząc przytoczone wyżej zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy okazała się oczywiście bezzasadną, co skutkowało oddaleniem jej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Po pierwsze podkreślić należy, iż zarzuty kasacyjne - sformułowane na zenująco niskim poziomie merytorycznym - pozostają ze sobą w sprzeczności logicznej i wzajemnie wykluczają się. Podniesienie bowiem zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 233 § 1 k.k. wskazuje na to, iż skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie oraz kompletności i oceny materiału dowodowego, na którym zostały one oparte, albowiem tylko wówczas zarzut taki jest dopuszczalny. Z drugiej zaś strony sformułowanie przez obrońcę zarzutu obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. (także wzajemnie wykluczających się) czyni przedwczesnym i bezprzedmiotowym zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 233 § 1 k.k., albowiem rażące i istotne naruszenie powołanych przepisów procesowych nie pozwala na uznanie poczynionych ustaleń faktycznych za prawidłowe, a w konsekwencji niemożliwa jest też ocena prawidłowości zastosowanych na ich podstawie przepisów prawa materialnego.

Nawet pobieżna ocena podniesionych w niej zarzutów prowadzi zatem do wniosku, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1.07.2021 r., II KK 184/21, Prok. i Pr.-wk 2021, nr 11, poz. 19; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.11.2021 r., I KK 134/21, LEX nr 3333794; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.06.2021 r., III

KK 258/20, Prok. i Pr.-wk 2021, nr 12, poz. 39; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.01.2021 r., V KK 476/20, LEX nr 3224325).

Po drugie, w dotychczasowym jednolitym i konsekwentnym orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony został pogląd, iż kasacja przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Dlatego to orzeczeniu tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji należy postawić określone zarzuty kasacyjne. Zarzuty podniesione pod adresem orzeczenia pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Ponadto, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może zostać wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (zob. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.06.2020 r., IV KK 162/20, LEX nr 3152894; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.02. 2020 r., III KK 25/20, LEX nr 3221491; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.03.2019 r., IV KK 72/19, LEX nr 2652389; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6.02.2019 r., IV KK 746/18, LEX nr 2617995; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2017 r., II KK 174/17, LEX nr 2309592).

Tymczasem treść zarzutów kasacyjnych podniesionych przez obrońcę wskazuje na to, iż są one skierowane pod adresem sądu *a quo*, który po zgromadzeniu i ocenie materiału dowodowego dokonał jego oceny i na jego podstawie poczynił ustalenia faktyczne, a na ich podstawie zastosował przepisy prawa materialnego.

Sąd *ad quem* nie dokonał własnych ustaleń faktycznych i nie stosował przepisów prawa materialnego, zaś jego rola ograniczyła się do rozpoznania podniesionych przez obrońcę zarzutów apelacyjnych. Zarzuty kasacyjne skarżącego skierowane po adresem tegoż organu uznać zatem należy za chybione i zmierzające do ponowienia - niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym – kontroli instancyjnej prawomocnego orzeczenia.

Mając powyższe na względzie należało postanowić, jak na wstępie.

